A „Jövő" és a „Remény"

Ulök a rendelő várójában. Korán jöttem, egyedül vagyok. Igyekszem valami jó dologra gondolni, hogy teljék az idő. Kire gondolhat egy magamfajta nagymama, a gyerekre, , az unokára, aki 21 éves, csinos, okos, és lekell hajolnia hozzám, ha puszit akarok adni neki. Előttem most az a 3 évvel ezelőtti júliusi nap jelenik meg, amikor az unokám, apja felügyelete nélkül vezette a kocsit, amikor hazahozott valahonnét, ami először történt.
Mintegy film peregnek előttem a képek.
Ülünk kis kopott szobámban hárman, az unokám, a kis barátnője és én.
Ellágyultan nézem a jóképű, nyúlánk fiatalembert, 18 éves, ő a ‚jövő". Büszke vagyok de más részt féltem, csak gyerek még, hiszen nincs olyan régen volt, hogy kerékpározni tanítottam. Most meg egyedül engedik vezetni?
A kislány szerelme gyerekkoráról érdeklődik. Mintha gondolatomba látna bele, unokám erre éppen azt kezdi ecsetelni, hogyan tanítottam meg két nap alatt kerékpározni, ami az apjának hetek alatt nem sikerült. Igaz, - kérdezte tőlem? Igaz, de abban azért benne volta az apáddal gyakorolt két hét is- válaszoltam.
Aztán, az amúgy nem egy beszédes unokám, azt részletezi, hogy milyen fondorlattal vett rá bennünket hogy két nap egymást követően is elvigyük őt a Budai labirintusba. „Féltem először, mert sötét volt, de tata azt mondta, minden út a kijárathoz vezet" - mondta nevetve. „Az is jó volt, mikor teljesen levált a gumicsónakom alja, mert ketten ugráltunk benne, mikor veletek a Balatonon voltunk"- emlékezik tovább. „Kétszer voltam mamáékkal a Balatonon, pedig ez a tata nem az igazi tatmám volt, de csak ők vittek mindenfelé" - fordul magyarázva a szerelme felé. Könnyes szemmel hallgatom szavait, mert párom korai haláláig szervezte a programokat, ha a gyerek velünk volt, márpedig ő sokat volt velünk.
Aztán azt meséli, hogy mennyire oda volt a troliért, mert annak áramszedője van és azt csak Pesten látott és hogy először velem ült vonaton. Mikor a Széchenyi fürdőt említi, közbeszóltam, hogy emlékszik-e mikor ült a kismedence lépcsőjén, milyen áhítatosan mondta „itt a nap is másképpen süt".
A barátnő erre nevetve cukkolni kezdte, hogy „azt hitted két nap van?" Jól van, kicsi voltam - hárít az unokám.
Jó volt hallani, hogy ennyi emléke van az együtt töltött időről. Es még mennyi mindenről nem beszéltünk. Én sem említettem, hogy csak nekem súgta meg a szerelmei neveit, bölcsődés és óvodás korában, mert akkor még nem volt ilyen hűséges.
Indulni készültek, de a kislány még megkérdezte, mi volt az unokám első mondata? Sír a

mama- válaszolom. Nem sírtam, csak tettetem és ez nagyon tetszett neki.

Odaszóltam az unokámnak, hogy még várom egy találkozóra ebben a hónapban, mert köztünk több éves megállapodás, hogy minden hónapban egyszer egyedül jöjjön el és akkor kérdezem véleményét a napi dolgokról, beszélünk jövőről, tervekről, úgy általában mindenről. Én mindig várom ezeket a találkozókat, ezek töltenek fel a következő találkozóig.

Az unokám egy tánc lépést bemutatva int, hogy jön és elviharzanak.

Itt most egy hang szakítja meg a „mozizást".

Ismerős hang köszön rám. Felnézek és örömmel üdvözlöm. Volt osztálytárs. Régen találkoztunk. Elég rosszul néz ki. Mikor beszélgetni kezdünk, megértem az okát. Majdnem egy idős gyerekeink vannak, unokáink is hasonló korúak.

Tele van keserűséggel. Szemében könnyekkel meséli, hogy már az unokája akivel annyi időt töltött kicsi korában- is csak többszöri telefonhívásra jön el hozzá. Őt már évek óta nem hívják el lányaiék magukhoz. A születés és név napi ajándékért elszaladnak, aztán otthon nélküle ünnepelnek. Most az idén hiába hívta fel többször is unokáját a névnapja előtt, hogy átadja neki az erre szánt nem kis összeget, nem jött el, sőt még a mobilját is kinyomta. Panaszolja, hogy a december 24-e kivételével az ünnepeket is egyedül tölti. Az idén már anyák napjára és a születés napjára is csak egy sms-t kapott a családtól. Az unokája jó sportolója, versenyekre járt, de a család őt soha nem vitte magával, pedig az egyetemi tanulmányait is ő fizeti, de segíti a családot egyébként is. A lánya ezt tőle szinte kötelezőnek tartja, goromba vele, sokszor lecsapja a telefont. Nemrégen lecserélték a telefont, új telefonszámot kaptak, és a lánya nem volt hajlandó vele közölni, végül véletlenül tudta meg. Addig mobilon hívogatta őket. Az fáj neki legjobban, hogy az unokája is követi anyja példáját, és már őt sem láthatja.

En döbbenten hallgatom, mert régen játszótereken sokat találkoztunk, és átlagosnak mondható volt a kapcsolat a lányáékkal. A kisfiú nagyon szerette, látszott, hogy össze vannak nőve a nagymamájával.

Próbálom vigasztalni, hogy a gyerekeink többsége anyagi, munkahelyi problémával küzd. De ez nem ok arra, hogy így bánjanak a szülővel - szól bele egy nemrégen érkező, de beszélgetésünket hallgató középkorú nő. A később érkezettek egyike - másika is beleszól beszélgetésünkbe, de kivétel nélkül panaszkodnak gyerekeikre, unokáikra.

Közben megszólal a mobilom. Az unokám hív, hogy mikor leszek otthon. Kb. fél óra mondom, mert közben megérkezik a doki is, és én vagyok az első, hamar végzek.

Osztálytársam szinte irigykedve kérdezi, hogy engem fel szokott hívni az unokám? Aztán kérdezné, hogy nálunk mi újság, de szerencsére éppen szólítanak.

Mikor kijövök, szinte menekülve, sietve távozom.

Az úton hazafelé kavarognak bennem az elhangzottak. Szégyellem magam, hogy csak úgy szinte köszönés nélkül hagytam ott, azt a szerencsétlen asszonyt, de nem válaszolhattam a kérdésére. Mondtam volna el, hogy há nem is minden nap, de hetente többször is rám csörög a családom. Szükségem van-e még valamire, van-e még ártézi vizem stb.

Ha az unokám megérkezik hétvégén az egyetemről, biztos, hogy egy órán belül jelentkezik és újságolja miből írtak zárthelyit, azok hogy sikerültek. Most is jön, egyedül egyszer egy hónapban a „világmegváltó" beszélgetésekre és ilyenkor mindig fényárban úszik kopott szobám és én, lélekben nagyon feltöltődöm. Sok éven át beszélgettünk a cigaretta, alkohol, drog ártalmairól is, hiszen féltettem, de most már tudom, hogy ő sokkal okosabb, és erősebb, minthogy ezektől félteni kelljen. Amúgy is egy konfliktuskerülő gyerek volt mindig.

Én minden ünnepet a családommal töltök, néha szinte erőszakkal visznek el. A kisszobám, unokám fényképein kívül a tőle kapott apró ajándékaival van tele, hiszen tőle minden alkalommal külön ajándékot kapok kicsi gyerekkora óta.

Én is segítem a családomat, az unokámat, de ők ezért hálásak. Segítenek mindenben, amiben szükségem van. A vejem javít meg nálam mindent, ami elromlik, ő tisztítja az ablakomat, vagy a szőnyegemet a takarító gépükkel. A lányom, ha valami finomat főz, süt, küldi valakitől. Most, hogy vége a vizsgáknak, leginkább az unokám szalad el kerékpárral.

Pár évvel ezelőtt azt mondta az unokám, hogy ő nem csak a „Jövő" hanem a „Remény" is. És nekünk az unokánk a remény.

Azt sem mesélhettem el a volt osztálytársamnak, hogy 2007-ben azért lett egyik nagyon régi barátnőm öngyilkos, mert megszakított vele a lánya, - aki Pesten lakott, miután férjhez ment - minden kapcsolatot, még leveleit is visszaküldte, mobilját lecserélte, hogy anyja ne érje el, - és miután megszülte unokáját arról sem ő, hanem a dédnagymama értesítette. Ezt már nem bírta elviselni, 57 éves volt. Máig nem tudtam a lánya gonoszságán túl tenni magam, aki egy könnycseppet sem ejtett anyja temetésén.

Elgondolkodom, hogy ha már gyermekeink nagy része olyan amilyen, az unokákat miért nevelik ilyen érzelemszegénynek. Így elveszik gyerekeiktől a nagymamát, másrészt azt kapják vissza tőlük, amit ők adnak szüleiknek, hiszen rossz példát látnak.

Pedig a nagyik többsége olyan kevéssel beérné. Sokszor egy - egy telefon is elég lenne. Sajnos generációs probléma, hogy a törődés, szeretet, odafigyelés megszűnt. Sokszor, amíg tud adni a szülő addig kell, de ha nem, akkor sajnos nincs szükség rá.

En nagyon megértem és együtt érzek az elkeseredett, magukra hagyott nagymamákkal

Azt hiszem, minden nagymama nevében kérhetem, ne vegyék el tőlünk unokáinkat, ne vegyék el tőlünk a reményt, hiszen nélkülük nekünk már felkelni sem érdemes. Aztán hirtelen ezek a szomorkás gondolatok messze szállnak, mert meglátom az elém siető, magas, csinos, okos fiatalembert, az unokámat, az én „Reményemet".

Szolnok, 2012. július 25.
Szombati Lászlóné